

Inimă rea

Dinu, cu toate că era tânăr, știa ceea ce mulți oameni mari nu vor să știe, și anume, că în el era o inimă rea. Într-o zi a venit foarte agitat la mama lui și a strigat: „Mamă, ști tu, că unchiul Ion a spus mai-nainte, că eu sunt un băiat bun. Dar eu știu, că nu este adevărat.” Surprinsă, mama și-a privit fiul și a spus: „Ce spui tu acum, îmi pare rău, dar de unde ști tu, că starea ta este așa de deplorabilă?” „Da, mamă, ieri am fost foarte supărat, că nu mi-ai dat voie, să călătoresc cu trenul împreună cu ceilalți băieți, o călătorie de care m-am bucurat cu mult timp înainte, pentru că tu ai crezut, că eu sunt prea răcit. Când am mers în camera mea, l-am auzit pe bunicul spunându-ți: „Ce bine se comportă, nu plânge și nici îmbufnat nu este.” Dar să fi văzut cum m-am comportat când am ajuns sus. De supărare am bătut cu picioarele podeaua și mi-au venit multe gânduri rele. Am blestemat călătoria și m-am gândit, că n-ar fi rău, dacă s-ar răsturna locomotiva și oamenii n-ar putea să călătorească mai departe. Mult mai târziu m-am liniștit și m-am rușinat, când mi-am dat seama, că Dumnezeu a văzut totul, și că El nu m-ar numi niciodată „băiat bun.” Of, cum ar putea inima mea cea rea să devină mai bună?”

Da, aceasta a fost o descoperire jalnică cu privire la starea inimii lui. Dar tocmai în felul acesta putea Dinu să obțină ajutor, pentru că în Cuvântul lui Dumnezeu citim același lucru, anume: „Gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui.” (Genesa 8, 21)

Ai descoperit și tu, că inima ta este rea, prieten drag? O, atunci întreabă și tu ca Dinu: „Cum ar putea inima mea cea rea să devină mai bună?”, și strigă, așa cum se poate citi în Psalmul 51: „Crează în mine o inimă curată, Dumnezeule” și „spală-mă și voi fi mai alb ca zăpada.”